

Hiljaista. Muut olivat viimein lähteneet kouluun ja töihin. Minä sanoin olevani vielä kipeä kuumeen jäljiltä. Se oli vain puoliksi totta, minkä vanhempani luultavasti huomasi, mutta en tuntenut omantunnontuskia. Sillä minun piti saada viettää aina välillä muutama päivä yksikseni. Minä vain...rakastin niitä päiviä. Yli neljännesvuorokausi silkkaa rauhaa. Koulussa tunsin olevani yksinäinen, mutta en yksin ollessani. Silloin oli vain minä ja ajatukseni. Niinä päivinä olin vähemmän yksinäinen kuin koskaan. Nyt saatoin nousta rauhassa tekemään aamutoimet. Leipä maistui paremmalta, kun sitä ei tarvinnut syödä kiireessä. Katselin syödessäni ulos, kauniiseen kevättalvipäivään. Aurinko ei paistanut, mutta pilvinen taivas satoi valkeita hiutaleita. Ei ollut turhan kylmääkään. Koulutehtäviä en tekisi taaskaan. Sen sijaan luin kyllä. Menin vanhempieni huoneeseen ja otin kirjahyllystä muutaman vanhoista kuvakirjoistani. Niitä minä olin rakastanut. En ollut lukenut niitä kirjoja vuosiin. Olin päättänyt säästää kokemuksen seuraavaa tällaista päivää varten. Avasin ensimmäisen kirjan. Ei kulunut kauaa, kun kyynelvet valuivat poskillani. Lopulta kuivasin kasvoni. Lämmitin eilistä ruokaa syötäväksi. Ruoka oli hyvää. Noustuani pöydästä puin ulkovaatteet päälleni – oli aika tehdä se toinen asia. Poljin pyörällä autotien laitaa muutamia kilometrejä. Viimein näin pienemmän soratien erkanevan asfaltista oikealle. Käännyin soratielle, joka puolestaan muuttui jonkin matkan päässä metsäpoluksi. Polku oli ohuen lumihunnun peitossa, mutta tunsin sen askel askeleelta. Jätin pyöräni puuta vasten ja lähdin kävelemään polkua pitkin. Lintutornia kohti minä kävelin, mutta yhtä tärkeä minulle oli itse matka. Metsän rauha. Autotiellä kävi muutenkin harva liikenne, mutta nyt moottorien äänet olivat kokonaan kuulumattomissa. Tuuli oli heikkoa, ja äänettömät lumihiualeet putoilivat kuusten oksille. Tuon taipaleen kuljettuani olin perillä. Lintutorni ei ehkä olisi ollut monelle kovin näyttävä ilmestys. Minulle se oli. Kiipesin portaat ylös. Viime kerrasta oli aikaa, mutta siinä minä taas olin. Katselin valkeaa metsää. Sydämessäni tunsin jotain – en suurta surua enkä onnea, vaan...hiljaisuutta. En tuntenut mitään...ja samalla minä tunsin kaikkea. Poimin sormelleni lumihiualeen. Se oli kaunis. Sen jääkiteitä tutkiessani toivoin myös ajan jäätyvän, pysähtyvän tähän paikkaan. Sitten se hetki koitti. Pilviverho kävi sen verran ohueksi, että aurinko tuli esiin taivaalla. Ja taivaallinen hetki se juuri oli. Auringon loiste täytti maiseman, se sai hanget kimmeltämään. Sen säteet tuntuvat kuin ystävän kädeltä, ojentautuen minun kättäni kohti. Kuin tyttö, jonka sormet kietoutuvat minun sormieni ympärille. Tytön käsi on lämmin, ja hän hymyilee minulle. Hän ei puhu, enkä minäkään. Siinä me olemme hiljaa. Aurinko painui pilven taakse. Palasin haaveistani todellisuuteen, mutta en kokonaan. En tiedä, kauanko hetki kesti. Sillä ei ollut väliä. Minulla oli vielä jokunen tunti, minkä jälkeen perheeni palaisi yksi kerrallaan kotiin. Minusta tuntui haikealta. Elämä ei ole hyvää. Mutta siksi juuri pitää löytää jotakin, joka saa jaksamaan, jotakin, joka saa nousemaan. Jotakin, joka estää vajoamisen pimeyteen. On keskityttävä hyvään. Minun osaltani parhaat hetket ovat ehkä jo menneet, mutta jos minä saan vielä kokea tällaisia hetkiä...en aio päästää ihan vielä irti.